

Данијела Зел

## БЕЛЕШКЕ, РЕПРОДУКЦИЈЕ СНЕГА

белешке, репродукције снега  
 што пада кроз њихове гласове међу брезама.  
 застајући. и овде има резова. чему се  
 противе. видела сам их како се враћају  
 као што се сунце враћа на хоризонту.  
 благе сенке, ловимо. данас нема санкања,  
 позвала сам кочије. које  
 импланте желимо данас да носимо када  
 напустимо кућу, који грб. *do not*  
*touch*. не може се опозвати.  
 аљаска, мислите о томе. толико домовине. добро  
 ускладиштени, борбено готови материјал. шушкање,  
 химера. позиције се мењају  
 брже него што могу да пуцам.

## КАДА ПРОСТОР ПЕСМЕ НЕМА ОКО

када простор песме нема око  
 које гледа споља, већ само покрете  
 у телу аутора, читаоца,  
 усмерено, шта то онда посматрамо  
 када посматрамо ову пчелу за коју  
 не знам да ли мрзне.  
 како скоро неприметно додирује кожу,  
 продире кроз њу. тако обележава место  
 где јој тело почиње.

## ЊЕНО САМ ТЕЛО ОНДА ЈЕДНОСТАВНО

њено сам тело онда једноставно  
везала око себе као кецељу.  
створити дистанцу, покрет  
који постоји само у времену, не и у простору.  
како само чула управљају понашањем. њеном гласу  
сам увек веровала, не и очима.  
не могу да престанем да понављам.  
запис о усмерењу. тај покрет,  
што успоставља моје тело. њена тишина,  
дресирано присуство. не желим ову кецељу  
никада више да свучем.

*(С немачкој превео Никола Радосављевић)*